

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. K.**, bývajúcej v P., proti žalovanému **Krajskému školskému úradu v T.**, so sídlom V., T., zastúpeného JUDr. P. S., advokátom v T., **o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 4 C 369/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. mája 2009 sp.zn. 10 Co 133/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany rozsudkom z 2. februára 2009 č.k. 4 C 369/2008-209 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady mzdy sumu 30 788,10 Eur, po odpočítaní dane a zákonných odvodov spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným vo výroku rozsudku do 3 dní, konanie o zaplatenie náhrady mzdy od 1. júla 2000 do 11. januára 2001 spolu s úrokom z omeškania pripadajúcim na uvedené obdobie zastavil a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 61 ods. 1, 2 zák. č. 65/1965 Zb., § 17 zák. č. 1/1992 Zb. a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, vecne tým, že čiastočným rozsudkom zo 16. júna 2008 č.k. 4 C 369/2008-138, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. októbra 2008 bolo rozhodnuté, že výpoveď daná žalobkyňi žalovaným podľa § 46 ods. 1 písm. f/ zákona č. 65/1965 Zb. je neplatná a žalobkyňa uplatnila náhradu mzdy len vo výške predpokladaného zárobku 9 800,-- Sk mesačne, pričom náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku by jej prináležala vo výške 9 891,50 Sk mesačne. Výrok o zastavení konania odôvodnil späťvzatím žaloby v takej časti.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave rozsudkom z 26. mája 2009 sp.zn. 10 Co 133/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď dospel k záveru, že postupom súdu prvého stupňa nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom, súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a stotožnil sa s odôvodnením rozsudku, na ktoré poukázal a ktoré považoval za presvedčivé (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a rovnako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd neakceptoval žiaden hmotnoprávny ani procesnoprávny argument žalovaného obsiahnutý v odvolaní, najmä v tom smere, že postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu jeho procesných práv, lebo konaním súdu prvého stupňa pri vydaní čiastočného rozsudku bola žalovanému postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v tom smere, že súd riadne nedoručil zvolenému právnomu zástupcovi čiastočný rozsudok, ktorým rozhodol o neplatnosti výpovede, ale doručil ho priamo účastníkovi. Skutočnosť, že plná moc sa v spise nenachádzala nie je chybou žalovaného. V dôvodoch dovolania veľmi podrobne rozpísal celú genézu udeľovania plnej moci na zastupovanie a tiež dôvody nedostatku svojej pasívnej legitímácie, pretože k 31. decembru 2003 zamestnávateľom žalobkyne nebol Okresný úrad P., z ktorého by mali práva a povinnosti z pracovnoprávnych vzťahov prejsť na žalovaného. Rozhodnutie nepovažuje za správne (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) tiež z dôvodu, že súdy sa nevysporiadali s otázkou zníženia nároku na náhradu mzdy. Žalovaný v konaní pred okresným súdom takúto žiadosť nepodal len preto, že bol presvedčený, že čiastočný rozsudok je nezákonný. Preto túto skutočnosť aj v odvolaní uviedol len okrajovo.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť z dôvodu, že v konaní nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom, jeho pasívna legitímácia v tomto spore bola preukázaná a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, pričom k procesným pochybeniam v zmysle ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v konaní nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou procesnou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

V prejednávanvej veci bol dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdzujúci rozsudok, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Žalovaný napadol dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozhodnutí. Z toho dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je prípustné v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady i keby k nim v konaní došlo a v prípade, ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Dovolací súd pri skúmaní väd konania v zmysle § 237 O.s.p. a iných väd konania, majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vady konania nezistil. Preto sa zaoberal vadou konania vytykanou dovolateľom v dovolaní, že postupom súdu prvého stupňa pri vydaní čiastočného rozsudku mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v tom smere, že jeho právnomu zástupcovi nebol doručený čiastočný rozsudok, ktorý bol doručený priamo žalovanému, ktorý nevedel aké úkony boli v priebehu konania vykonané.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu došlo v dôsledku postupu

súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tejto skutočnosti, že zákon bližšie nedefinuje v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Žalovaný odvolaciemu súdu vytýkal, že o náhrade mzdy konal napriek tomu, že čiastočný rozsudok, ktorým sa rozhodlo o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nenadobudol právoplatnosť.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa čiastočným rozsudkom zo 16. júna 2008 č.k. 4 C 369/2008-138 rozhodol, že výpoveď žalovaného z 28. apríla 2000 daná žalobkyni podľa § 46 ods. 1 písm. f/ zák. č. 65/1965 Zb. je neplatná, a že proti tomuto čiastočnému rozsudku žiaden z účastníkov odvolanie nepodal. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa z 2. februára 2009 č.k. 4 C 369/2008-209 vyplýva, že tento sa otázkou doručovania čiastočného rozsudku podrobne v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal a zdôvodnil postup pri jeho doručovaní. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu z 26. mája 2009 sp.zn. 10 Co 133/2009 taktiež vyplýva, že aj odvolací súd preskúmal postup súdu prvého stupňa týkajúci sa doručovania čiastočného rozsudku a v jeho postupe nezistil žiadne pochybenie. Dovolací súd tu v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, s ktorým sa v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje a len dodáva, že súd prvého stupňa síce na pojednávaní 16. júna 2008 označil Mgr. P. O. za právneho zástupcu žalovaného, avšak táto skutočnosť nemala za následok vadu konania a žalovanému nebola týmto postupom odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovanému (a po preukázaní sa plnou mocou na zastupovanie aj zvolenému advokátovi) totiž nič nebránilo proti čiastočnému rozsudku podať odvolanie, keď aj dovolací súd zastáva názor, že čiastočný rozsudok vzhľadom na absenciu plnej moci v spise bol doručovaný správne, keď preukázateľne originál plnej moci na zastupovanie v tomto konaní z 28. novembra 2008 bol založený do spisu až 3. decembra 2008. Oba sudy sa v odôvodnení svojich rozsudkov s postupom súdu pri doručovaní čiastočného rozsudku podrobne vysporiadali a v tomto štádiu konania už nie je možné na tieto námietky žalovaného prihliadať, pričom takéto vady pri rozsudku napadnutého dovolaním zistené neboli.

Žalovanému ako účastníkovi konania nebola preto nesprávnym procesným postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v dovolaní namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (ako aj súdu prvého stupňa) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, ním vytýkaná vada konania by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. Nesprávne právne posúdenie veci považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

Nakoľko dovolanie v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie nižších súdov bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. mája 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová